

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce:

L. K.

bytem X,

zastoupen Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou,
se sídlem Praha 3, Milešovská 1312/6

proti

žalovanému:

Městské státní zastupitelství v Praze

se sídlem Praha 5, nám. 14. října 2188/9

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2017, č. j. SIN 1007/2017-12

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Podáním ze dne 10. 2. 2017 žalobce požádal Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 4 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), o informace uvedené pod písemný a) až h) (dále jen „Žádost“). Konkrétně žalobce mj. požádal:
 - pod písmenem b) Žádosti o kopii písemnosti obsahující rozhodnutí obvodní státní zástupkyně pro Prahu 4 JUDr. Blanky Valsamisové, kterými došlo ke změně dozorového státního zástupce ve věcech vedených u policejního orgánu pod sp. zn. KRPA-165699/TČ-2015-001411 a pod sp. zn. KRPA-320548/TČ-2015-001478.
 - pod písmenem d) Žádosti o kopie veškerých písemností obsahující rozhodnutí o změně dozorového státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4 (dále jen „OSZ pro Prahu 4“), ode dne přidělení Mgr. Lucii Jindrové k OSZ pro Prahu 4 do konce roku 2016.
 - pod písmenem g) Žádosti o sdělení klíče (metody), podle kterého byly Mgr. Lucii Jindrové přidělovány k dozoru trestní věci po jejím přidělení k OSZ pro Prahu 4
2. Rozhodnutím ze dne 17. 3. 2017, č. j. 0 SIN 5/2017-36 OSZ pro Prahu 4 podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) odmítl Žádost žalobce pod písmeny b), d) a g).
3. Důvodem odmítnutí Žádosti pod písmeny b) a d) byla skutečnost, že OSZ pro Prahu 4 nejsou vydávány písemnosti (rozhodnutí) a tedy ani vedeny kopie takových písemností, obsahující rozhodnutí JUDr. Blanky Valsamisové, kterými došlo ke změně dozorového státního zástupce v žádných trestních věcech vedených na OSZ pro Prahu 4. Ke změně dochází pouze přepisem na obalu předmětných spisů a vyznačením v informačním systému ISYZ. K požadavku žalobce pod písmenem g) Žádosti pak OSZ pro Prahu 4 konstatovalo, že změna přidělování spisů, a tedy i změna dozorového státního zástupce, je stanovena v Organizačním řádu OSP pro Prahu 4, č. SPR 91/2015 ze dne 19. 2. 2015. O změně dozorového státního zástupce rozhoduje osoba oprávněná přidělování trestních věcí, např. z důvodu podjatosti, změně na stanovené specializaci státního zástupce, při dlouhodobé pracovní neschopnosti, nástupu na mateřskou a rodičovskou dovolenou, změny v přidělení k výkonu funkce, při zániku funkce státního zástupce, nebo při dočasném zproštění. Jednotlivé spisy jsou přidělovány jednotlivým státním zástupcům na základě výše uvedeného, dále na vyhodnocení JUDr. Blanky Valsamisové aktuálního zatížení státních zástupců a zejména na základě rozdělení specializací. Neexistuje obecný klíč, podle kterého jsou jednotlivé spisy přidělovány, jako je tomu u obecných soudů, neexistuje tedy obecný klíč, podle kterého byly přidělovány spisy Mgr. Lucii Jindrové k výkonu dozoru. OSZ pro Prahu 4 uzavřelo, že z výše uvedeného vyplývá, že informace nemohou být poskytnuty, neboť rozhodnutí, jejichž kopie žalobce žádá, nejsou vyhotovována, tedy neexistují.
4. Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) pod bodem 1. zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí OSZ pro Prahu 4 ze dne 17. 3. 2017, č. j. 0 SIN 5/2017-36 a toto rozhodnutí potvrdil.

5. V napadeném rozhodnutí žalovaný nepřisvědčil námitce žalobce, podle které prvostupňové rozhodnutí neobsahuje žádnou právně kvalifikační úvahu. Uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s aktuální judikaturou správních soudů, podle které povinný subjekt v případě neexistence informace musí postupovat podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., tj. vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 71/2007-56. Z dikce § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. dle žalovaného vyplývá povinnost povinného subjektu vydat takové rozhodnutí kdykoliv se žádosti nevyhovuje, přičemž neexistence požadované informace je faktickým důvodem pro odmítnutí žádosti.

II. Obsah žaloby

6. V podané žalobě žalobce v prvním žalobním bodu namítal, že napadené rozhodnutí je z důvodu nepřezkoumatelnosti nezákonné. Konkrétně tvrdil s odkazem na § 68 odst. 3 správního řádu, že prvostupňové rozhodnutí neobsahuje žádnou právně kvalifikační úvahu. Ve výrokové části je pouze uveden odkaz na § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., aniž by bylo zřejmé, jak ho správní orgán I. stupně vyložil a aplikoval a jaké úvahy ho k tomu vedly. Pokud pak důvodem výroku prvostupňového rozhodnutí měl být § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., nebyla ve vztahu k němu uvedena žádná právně kvalifikační úvaha.
7. Žalobce pak v podaném odvolání namítal, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož neobsahuje právně kvalifikační úvahu. Napadeným rozhodnutím nebyla tato námitka vypořádána. Podstatou námítky žalobce totiž byla nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí z důvodu absence právně kvalifikační úvahy. Žalobce výslovně uvedl jako důvod nepřezkoumatelnosti i absenci úvah, které vedly k aplikaci § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Místo vypořádání této námítky žalovaný uvedl, z jakého důvodu je aplikace § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. správná. To se však nijak nedotýká namítané nepřezkoumatelnosti z důvodu neuvedení právně kvalifikační úvahy, ale již se to týká pouze správnosti aplikace § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Rovněž pak žalovaný nijak nereagoval na to, že v důsledku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí neměl žalobce možnost vznést námitky stran správnosti aplikace § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Z důvodu, že žalovaný nereagoval na námitku nepřezkoumatelnosti je napadené rozhodnutí rovněž zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti.
8. V druhém žalobním bodu měl žalobce za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné, jelikož jím mělo být pro nepřezkoumatelnost, spočívající v absenci právně kvalifikační úvahy, prvostupňové rozhodnutí zrušeno. Skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí je z důvodu absence právně kvalifikační úvahy nepřezkoumatelné, vyplývá dle žalobce z toho, že žalovaný byl v napadeném rozhodnutí nucen uvést vlastní právně kvalifikační úvahu, spočívající v aplikaci § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. z faktických důvodů. Uvedl, že odvolací správní orgán má sice obecně možnost napravit vady odůvodnění prvostupňového správního orgánu, avšak v takovém případě musí postupem dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu napadené rozhodnutí změnit, což v tomto případě žalovaný neučinil, neboť prvostupňové rozhodnutí dle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil. Vady prvostupňového rozhodnutí tak žalovaný nenapravil. Poznamenal, že v tomto případě by ani nebylo možné, neboť takto postupovat nelze v případě, kdy účastník řízení v důsledku vadného odůvodnění rozhodnutí nemá možnost efektivně uplatnit svá práva (viz usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 4187/2014 ze dne 13. 1. 2016, sp. zn. 22Cdo 2770/2015 ze

dne 25. 8. 2015 nebo usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 4594/2015 ze dne 6. 1.2016). Nemožnost efektivně se odvolat žalobce demonstroval na skutečnosti, že nebyl schopen identifikovat, že dle prvostupňového orgánu dostačuje § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. k odmítnutí žádosti. Uzavřel, že jelikož nebyly splněny podmínky pro přezkoumání prvostupňového rozhodnutí, a žalovaný přesto toto rozhodnutí potvrdil, jedná se o vadu, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Za takové situace by přicházel v úvahu pouze postup podle § 90 odst. 1 – 4, nikoli podle odstavce 5 správního řádu.

9. Ve třetím žalobním bodu označil žalobce za nesprávný názor žalovaného, podle kterého z § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. plyne povinnost povinného subjektu vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti kdykoli se žádosti nevyhoví a neexistence požadované informace je faktickým důvodem pro odmítnutí žádosti. Uvedl, že § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. neobsahuje jakýkoli důvod pro odmítnutí žádosti. Z důvodu ústavněprávních není možné, aby zákon č. 106/1999 Sb. obsahoval absolutní správní uvážení povinného subjektu, zda informaci poskytne. V tomto směru žalovaným odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) neobsahuje žádnou argumentaci, navíc se vztahuje k předchozímu znění zákona č. 106/1999 Sb., když existovala fikce odmítnutí žádosti. Žalobce byl toho názoru, že pokud by informace vůbec neexistovala, bylo by povinností povinného subjektu žádost odložit, neboť pokud informace není, logicky se nemůže ani vztahovat k jeho působnosti. V takovém případě by však připadaly v úvahu jiné prostředky obrany.
10. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítal, že žalovaný neučinil nic pro to, aby zjistil skutkový stav v souladu se zásadou materiální pravdy, tedy aby prověřil neexistenci informace, co se týká rozhodnutí JUDr. Blanky Valsamisové o změně dozorového státního zástupce. Prvostupňový orgán totiž uvedl, že ke změně dozorového státního zástupce dochází *„pouze přepisem na obalu předmětných spisů a vyznačením v informačním systému ISYZ“*. Žalovaný si nezjistil obsah těchto písemností, a zda je lze považovat za rozhodnutí vedoucího státního zástupce, tedy za informace požadované žalobcem. Žalobce totiž nepožadoval poskytnutí rozhodnutí ve formalizované podobě tak, jak ho chápe například správní řád. Žalobce byl toho názoru, že i přepis na obalu spisu a vyznačení v informačním systému ISYZ lze považovat za písemnost obsahující rozhodnutí vedoucího státního zástupce o změně dozorového státního zástupce. Podstatou jakéhokoli rozhodnutí totiž je, že jím je něco autoritativně určováno. I vyznačení na spisovém obalu či vyznačení v elektronickém systému jsou nepochybně písemnosti. Pokud bez těchto písemností nedojde ke změně dozorového státního zástupce, nepochybně se jedná o rozhodnutí. Ve správním řízení byl tudíž neúplně zjištěn skutkový stav, zůstávají zde totiž pochybnosti, zda rozhodnutí existují či neexistují, a ve správním spisu není obsaženo vyobrazení přepisu na spisovém obalu či obsah vyznačení v systému ISYZ, aby mohla být určena povaha těchto písemností. Nedostatečné zjištění skutkového stavu je pak vadou řízení, která může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
11. V pátém žalobním bodu žalobce tvrdil, že žalovaný v rozporu se svými povinnostmi nijak nezjišťoval, zda opravdu obecný klíč neexistuje. Za zásadní žalobce označil, že prvostupňový orgán uvedl pouze, že neexistuje „obecný klíč“. Žalobce však v Žádosti nepožadoval žádný obecný klíč, ale domáhal se poskytnutí klíče, na základě kterého byly věci k doзору přidělovány jednomu konkrétnímu státnímu zástupci po jeho přidělení

k prvostupňovému orgánu. Napadené rozhodnutí, stejně jako prvostupňové rozhodnutí, je proto nepřezkoumatelné.

12. V šestém žalobním bodu žalobce tvrdil, že klíč musí existovat. Uvedl, že nepochybně nebyly věci Mgr. Lucii Jindrové přidělovány nahodile. Mgr. Lucii Jindrové bylo k 1. 11. 2016 přiděleno 187 věcí. Musel tedy existovat konkrétní důvod, proč zrovna těchto 187 věcí a ne jiné věci, které rovněž splňují obecné podmínky přidělitelnosti, byly Mgr. Lucii Jindrové přiděleny. Dále lze poukázat na skutečnost, že v případě specializací Mgr. Lucie Jindrové se jedná o nejčastější specializace státních zástupců působících u prvostupňového orgánu. I s ohledem na uvedené musel v konkrétní situaci u prvostupňového orgánu ke dni přidělení Mgr. Lucie Jindrové existovat nějaký klíč, podle kterého byly jednotlivé věci přidělovány Mgr. Lucii Jindrové (důvodem mohlo být tedy například přebrání agendy po končícím státním zástupci, po státním zástupci, jemuž byla změněna specializace, který je přetížen, a pokud je přebírána po některém státním zástupci jen část agendy, musí existovat důvod, proč zrovna tato část apod.). Je tak nepochybné, že informace požadovaná pod písm. g) Žádosti existuje. Napadené rozhodnutí je tak nezákonné.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

13. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
14. První a druhý žalobní bod označil žalovaný za ryze formální a neztotožnil se s hodnocením prvostupňového rozhodnutí jako nepřezkoumatelným.
15. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že souhlasí s tvrzením žalobce, že § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. neobsahuje jakýkoliv důvod pro odmítnutí žádosti o informace. Důvody aplikace tohoto ustanovení jsou dány v § 7 až 11 tohoto zákona. Neexistenci požadované informace je nutno považovat za jeden z tzv. faktických důvodů pro odmítnutí žádosti. Doplnil, že rozhodnutí podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. vydává povinný subjekt vždy, pokud žádosti nevyhovuje, což vyplývá z formulace § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Z textu Žádosti žalobce pod písmeny b), d) a g) zcela jednoznačně vyplývá, že tyto se vztahují k působnosti OSZ pro Prahu 4, které tudíž nemohlo postupovat podle § 14 odst. 5 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., jak se žalobce domnívá.
16. K výhradám žalobce uvedeným pod čtvrtým žalobním bodem žalovaný konstatoval, že při rozhodování o odvoláních žalobce proti rozhodnutím OSZ pro Prahu 4 jako povinného subjektu, nebyl dán žádný relevantní důvod k prověřování „neexistence“ informace. OSZ pro Prahu 4 v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, jakož i žalovaný v napadeném rozhodnutí, zcela jednoznačně popsali způsob, jakým je realizována změna v osobě dozorového státního zástupce v OSZ pro Prahu 4. Stanovení vnitřní organizace a rozdělení agendy mezi státní zástupce je podle § 8 odst. 3 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, oprávněním vedoucího státního zástupce a není stanovena žádná forma, jakou by měl rozdělování agend činit. Názor žalobce, že „i přepis na obale spisu a vyznačení v informačním systému ISYZ lze považovat za písemnost obsahující rozhodnutí vedoucího státního zástupce o změně dozorového státního zástupce“ žalovaný neakceptoval, neboť tento postup, o kterém byl OSZ pro Prahu 4 vyrozuměn, nelze v žádném případě považovat za rozhodnutí. Fakticky se jedná o administrativní úkon, který umožňuje nadále sledovat oběh konkrétního spisového materiálu a identifikaci státního zástupce, kterému je věc k výkonu dozoru přidělena.

17. Rovněž pátý žalobní bod žalovaný neakceptoval. Uvedl, že v tomto směru nemá žádné pochybnosti o pravdivosti sdělení OSZ pro Prahu 4 o „neexistenci“ takového „klíče“ při vědomí, že poskytnutí vědomě nepravdivé informace by mohlo být považováno za porušení povinností státního zástupce podle § 24 odst. 1 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, které by mohlo zakládat jeho kárnou odpovědnost ve smyslu § 28 téhož zákona.
18. Konečně k šestému žalobnímu bodu žalovaný konstatoval, že z informací, které byly OSZ pro Prahu 4 žalobci v průběhu roku 2017 poskytnuty k jeho dalším žádostem a které jsou žalovanému známy z jeho rozhodování o žalobcem podaných opravných prostředcích, zcela jednoznačně vyplývá, že Mgr. Lucie Jindrová po přidělení k OSZ pro Prahu 4 postupně přebírala agendu JUDr. Pavla Vebera.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
20. Při ústním jednání, konaném dne 18. 1. 2021, setrval žalobce na svém stanovisku. Žalovaný se z jednání omluvil.
21. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
 - Podle § 8 odst. 3 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, (dále jen „zákon o státní zastupitelství“) vedoucí státní zástupce stanoví vnitřní organizaci státního zastupitelství, v jehož čele stojí, a rozdělení agendy státního zastupitelství mezi státní zástupce; přitom zajistí specializaci státních zástupců podle zvláštních právních předpisů.
22. První a druhý žalobní bod neshledal soud důvodným. Prvostupňové rozhodnutí je sice stručné, tato stručnost však nemá vliv na zákonnost nebo přezkoumatelnost tohoto rozhodnutí. Z prvostupňového rozhodnutí je totiž zcela zřejmé, že prvostupňový orgán postupoval podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. (viz výrok prvostupňového rozhodnutí). Ostatně takový postup mu byl uložen rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 3. 2017, č. j. SIN 1003/2017-12, kterým bylo nařízeno prvostupňovému orgánu, aby Žádost mj. pod písmeny b), d), a g) vyřídil. Důvodem postupu prvostupňového orgánu podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. pak byla skutečnost, že žalobcem požadované informace neexistují a tedy nemohou být poskytnuty. Zároveň bylo žalobci sděleno, na základě jakých skutečností a zjištění a jakou úvahou dospěl prvostupňový orgán k závěru o neexistenci informací. K uvedenému závěru prvostupňový orgán přistoupil poté, co bylo žalobci k žádosti pod písmeny b) a d) sděleno, že obvodní státní zástupkyně pro Prahu 4 nevydává písemná rozhodnutí, kterými dochází ke změně dozorového státního zástupce. Ke změně státního zástupce dochází pouze přepisem na obalu spisu a vyznačením v informačním systému ISYZ. K žádosti pod písmenem g) pak byl žalobce upozorněn na obecné principy změny dozorového státního zástupce s tím, že přidělení spisu státním

zástupci k doзору závisí rovněž na vyhodnocení obvodní státní zástupkyně pro Prahu 4 aktuálního zatížení státních zástupců a na jejich specializaci. Jinými slovy, že obecný klíč, podle kterého byly přidělovány dozorové spisy Mgr. Lucii Jindrové k výkonu doзору, neexistuje. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že z prvostupňového rozhodnutí je zcela zřejmé, že Žádost žalobce pod písmeny b), d) a g) byla odmítnuta podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., a to včetně právně kvalifikační úvahy, tj. nemožnosti poskytnutí žalobcem požadovaných informací z důvodu jejich neexistence. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že žalobci nic nebránilo v uplatnění odvolacích námitek.

23. Skutečnost, že neexistence požadovaných informací byla důvodem pro odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. pak rovněž vyplývá z žalobou napadeného rozhodnutí. V uvedeném rozhodnutí se žalovaný k námitce žalobce o neexistenci právně kvalifikační úvahy (z důvodu neuvedení ustanovení právních předpisů, na jejichž základě by bylo možné Žádost odmítnout) zabýval oprávněností aplikace § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. prvostupňovým orgánem, přičemž žalobci sdělil s odkazem na judikaturu NSS, že povinný subjekt je povinen vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace vždy, když se žádosti nevyhovuje. Neexistence požadovaných informací neumožňuje žádosti žalobce vyhovět a je tedy důvodem odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Prvostupňový orgán tak postupoval správně, když Žádost žalobce pod písmeny b), d) a g) podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. odmítl.
24. Z napadeného rozhodnutí rovněž vyplývá, že žalovaný v tomto rozhodnutí nikterak nedoplňoval úvahy, případně zjištění prvostupňového orgánu, když se pouze a jenom zabýval obecnou námitkou žalobce uplatněnou v podaném odvolání o neexistenci právně kvalifikační úvahy z důvodu neuvedení ustanovení právních předpisů, na jejichž základě by bylo možné Žádost odmítnout. Žalobce se tak mýlí, pokud tvrdí, že měl žalovaný postupovat podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a nikoliv podle § 90 odst. 5 správního řádu. K výše uvedené námitce žalovaný sdělil žalobci, proč považuje postup prvostupňového orgánu za správný, respektive prvostupňové rozhodnutí za přezkoumatelné. Tedy proč nevyhověl námitce žalobce uplatněné v odvolání. Jestliže pak shledal žalovaný postup prvostupňového orgánu podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. správným a prvostupňové rozhodnutí přezkoumatelným, zcela logicky nemohl přisvědčit související námitce žalobce, podle které z důvodu neexistence právně kvalifikační úvahy mu bylo znemožněno uplatnit odvolací argumentaci. Žalobci v uplatnění odvolací argumentace nic nebránilo.
25. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žalobou napadená rozhodnutí jsou přezkoumatelná. Z napadených rozhodnutí vyplývá na základě jakých skutečností a zjištění a jakou úvahou dospěly správní orgány k odmítnutí Žádosti žalobce pod písmeny b), d) a g) podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Zároveň bylo žalobci sděleno, proč nebylo žalovaným přisvědčeno tvrzení žalobce o neexistenci právně kvalifikační úvahy z důvodu neuvedení ustanovení právních předpisů, na jejichž základě by bylo možné Žádost odmítnout.
26. K tvrzení žalobce, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, z jakého důvodu je aplikace § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. správná, nikoliv právně kvalifikační úvahu soud uvádí, že argumentaci žalobce nerozumí. Je tomu tak proto, že jestliže se napadené rozhodnutí zabývá správností aplikace § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. v projednávaném případě, tzn. aplikací tohoto ustanovení na zjištěný skutkový stav věci, je

nezpochybnitelně součástí napadeného rozhodnutí právně kvalifikační úvaha. Opak tohoto tvrzení postrádá logiku.

27. Třetí žalobní bod není oprávněný. K výše uvedené námitce soud uvádí, že postupem povinných subjektů v případě neexistence požadovaných informací se NSS opakovaně zabýval. Zdejší soud tak odkazuje na již ustálenou judikaturu NSS (např. rozhodnutí ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56, ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 359/2018-30 nebo ze dne 14. 10. 2020, č. j. 2 As 378/2019-29). Z této judikatury jednoznačně vyplývá, že neexistence požadovaných informací představuje faktický důvod pro odmítnutí žádosti o informace. Soud pak v projednávaném případě neshledal žádný důvod se od tohoto závěru jakýmkoliv způsobem odchylovat, neboť povinnost odmítnout žádost, jestliže není možno z nějakého důvodu této žádosti vyhovět, vyplývá ze samotného znění § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56 se vztahuje k předchozímu znění zákona č. 106/1999 Sb. Dotčená novelizace zákona č. 106/1999 Sb. totiž neměla vliv na povinnost správních orgánů odmítnout žádost žadatele v případě neexistence požadovaných informací. Pouze pro doplnění soud uvádí, že i když žalobcem požadované informace neexistují, jedná se o informace, které se jednoznačně vztahují k působnosti prvostupňového orgánu. Za uvedeného stavu věci tak nebylo možno postupovat žalobcem navrhovaným způsobem, tj. žádost odložit.
28. Čtvrtému žalobnímu bodu nelze přisvědčit. K uvedené námitce soud uvádí, že ze správního spisu předloženého žalovaným nevyplývají žádné skutečnosti, na základě kterých by měl soud jakékoliv pochybnosti o pravdivosti tvrzení prvostupňového orgánu, že ke změně dozorového státního zástupce dochází pouze přepisem na obalu předmětných spisů a vyznačením v informačním systému. Toto tvrzení prvostupňového orgánu je v souladu s § 8 odst. 3 zákona o státním zastupitelství, podle kterého vedoucí státní zástupce stanoví rozdělení agendy státního zastupitelství mezi státní zástupce. Dále je toto tvrzení v souladu s čl. 3 odst. 3 „Organizačního řádu Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4“, podle kterého obvodní státní zástupkyně mj. „stanoví organizaci práce na obvodním státním zastupitelství, rozděluje výkon působností mezi jednotlivými státními zástupci a dbá na to, aby jí řízené státní zastupitelství po stránce personální a organizační plynule zabezpečovalo výkon zákonem mu svěřené působnosti“ a v souladu s čl. 5 odst. 1 tohoto organizačního řádu, podle kterého „státní zástupci OSZ pro Prahu 4 vykonávají dozor ve věcech dle specializace, která jim je přidělena obvodní státní zástupkyní...“. Žalobce pak v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by byly schopny jakkoliv zpochybnit zajištěný skutkový stav. V této souvislosti pak soud poukazuje na § 89 odst. 2 věta druhá správního řádu, ve smyslu kterého odvolací orgán přezkoumává správnost napadeného rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Žalobce v průběhu správního řízení zjištěný skutkový stav nerozporoval a žalovaný pak neměl s ohledem na shora uvedené skutečnosti žádný důvod zjištěný skutkový stav přezkoumávat.
29. K tvrzení žalobce, že nepožadoval rozhodnutí ve formalizované podobě a že i přepis na obalu spisu a vyznačení v informačním systému lze považovat za písemnost obsahující rozhodnutí vedoucího státního zástupce o změně dozorového státního zástupce, soud odkazuje na podanou Žádost. Z podané Žádosti totiž jednoznačně vyplývá, že žalobce pod písmeny b) a d) požadoval kopie písemností obsahující rozhodnutí, kterým došlo ke změně dozorového státního zástupce, tedy žalobce zajímal obsah požadovaných rozhodnutí a tedy

důvody přidělení spisu k dozoru danému státnímu zástupci a nikoliv pouze přepis na obalu dozorového spisu. Ostatně kdyby tomu tak nebylo, pak by žalobce pod písmeny d) a f) Žádosti požadoval totožné informace, neboť pod písmenem f) Žádosti žalobce požadoval soupis trestních věcí, které byly přiděleny v roce 2016 dotčené státní zástupkyni s uvedeným jednoznačného identifikátoru každé trestní věci. Z přepisu na obalu dozorového spisu, případně z vyznačení v informačním systému pak jiné informace, než o jakou trestní věc se jedná a jakému státnímu zástupci byl spis přidělen k dozoru, nevyplývají.

30. Pokud jde o povahu rozhodnutí o změně státního zástupce má soud za to, že se jedná o rozhodnutí „*sui generis*“. Toto rozhodnutí závisí dle § 8 odst. 3 zákona o státním zastupitelství pouze a jenom na uvážení příslušného vedoucího státního zástupce. Ze zákona o státním zastupitelství pak nikterak nevyplývá, že by toto rozhodnutí mělo být jakkoliv materializováno, jak to zákona o státním zastupitelství činí v jiných případech (např. § 12a odst. 5 zákona o státním zastupitelství). Za materializaci rozhodnutí o změně státního zástupce pak nelze považovat přepis na obalu spisu, případně vyznačení v informačním systému. Přepis na obalu spisu, respektive vyznačení v informačním systému je důsledek rozhodnutí vedoucího státního zástupce o změně dozorového státního zástupce, avšak nelze jej považovat za samotné rozhodnutí. Je tomu tak proto, že obecně každé rozhodnutí musí být do jisté míry formalizováno, tzn. musí být z něj minimálně patrně obsah rozhodnutí a datum a podpis osoby, která rozhodnutí učinila. Přepis na obalu dozorového spisu a rovněž záznam v informačním systému tyto minimální požadavky v žádném případě nesplňují. Z uvedeného důvodu je pak nelze považovat za rozhodnutí.
31. Důvodnými soud neshledal ani pátý a šestý žalobní bod. Rovněž k této námitce soud uvádí, že ze správního spisu předloženého žalovaným nevyplývají žádné skutečnosti, na základě kterých by měl soud jakékoliv pochyby o pravdivosti tvrzení prvostupňového orgánu o neexistenci obecného klíče, podle kterého byly přidělovány spisy dotčené státní zástupkyni k dozoru. Také toto tvrzení prvostupňového orgánu je jednak v souladu s § 8 odst. 3 zákona o státním zastupitelství a dále v souladu s čl. 3 odst. 3 čl. 5 odst. 1 „*Organizačního řádu Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4*“ (viz výše). Žalobce pak v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by byly schopny jakkoliv zpochybnit zjištěný skutkový stav. Za situace, kdy předložený správní spis neskýtá podklad k tvrzení o neúplnosti zjištěného stavu věci, dále tvrzení prvostupňového orgánu je v souladu se zněním příslušného právního předpisu a organizačního řádu a žalobce neuvádí žádnou skutečnost, která by byla schopna zpochybnit zjištěný skutkový stav, soud neshledal námitku žalobce důvodnou.
32. K výše uvedenému soud dále poukazuje na Žádost, ve které žalobce pod písmenem g) požadoval „*sdělení klíče (metody)*...“. Z uvedeného dle soudu jednoznačně vyplývá, že žalobce žádal o sdělení metody (principu), jakou byly spisy přiděleny k dozoru předmětné státní zástupkyni. Jinými slovy žalobce zajímala zobecněná metoda, na základě které byly spisy přiděleny k dozoru předmětné státní zástupkyni. K této žádosti prvostupňový orgán poukázal na obecné případy změny dozorového státního zástupce s tím, že obvodní státní zástupkyně přiděluje spisy k dozoru podle těchto obecných principů a dále na základě aktuálního vytížení jednotlivých státních zástupců a zejména na základě rozdělení specializací. Na základě shora uvedeného pak prvostupňový orgán konstatoval, že neexistuje obecný klíč, podle kterého byly přidělovány dozorové spisy předmětné státní

zástupkyni. Soud v této souvislosti a s přihlédnutím k výše uvedenému sděluje, že nerozumí tvrzení žalobce, že nepožadoval obecný klíč, ale evidentně se domáhal poskytnutí klíče, na základě kterého byly věci k dozoru přidělovány konkrétní státní zástupkyni. Z interpretačního hlediska totiž toto tvrzení nemůže jakkoliv zpochybnit závěr o správnosti zjištěného skutkového stavu a rovněž ani závěr o neexistenci požadované informace.

33. K tvrzení, že klíč musí existovat, soud uvádí, že mu není zřejmé, kam toto tvrzení směřuje. Žalobci totiž byly prvostupňovým orgánem objasněny základní případy změny dozorového státního zástupce a dále bylo zdůrazněno postavení vedoucí státní zástupkyně, která o přidělení dozorového státního zástupce rozhoduje, s ohledem na aktuální zatížení a zejména specializaci jednotlivých státních zástupců. Spisy tak v žádném případě nejsou přidělovány losem, jak se snaží dovodit žalobce. Jestliže tedy žalobce zná základní principy, kterými se řídí vedoucí státní zástupkyně při rozhodování o přidělení spisu k dozoru konkrétnímu státnímu zástupci, s tím, že obecný klíč (zobecněný postup) přidělování spisů dotčené státní zástupkyni neexistuje, a přesto setrvává na svém stanovisku, a to aniž by přihlédl k vysvětlení prvostupňového orgánu, nemůže toto tvrzení žalobce obstát.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
35. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 18. ledna 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.